IONEL TEODOREANU

Jucàrii pentru Lily

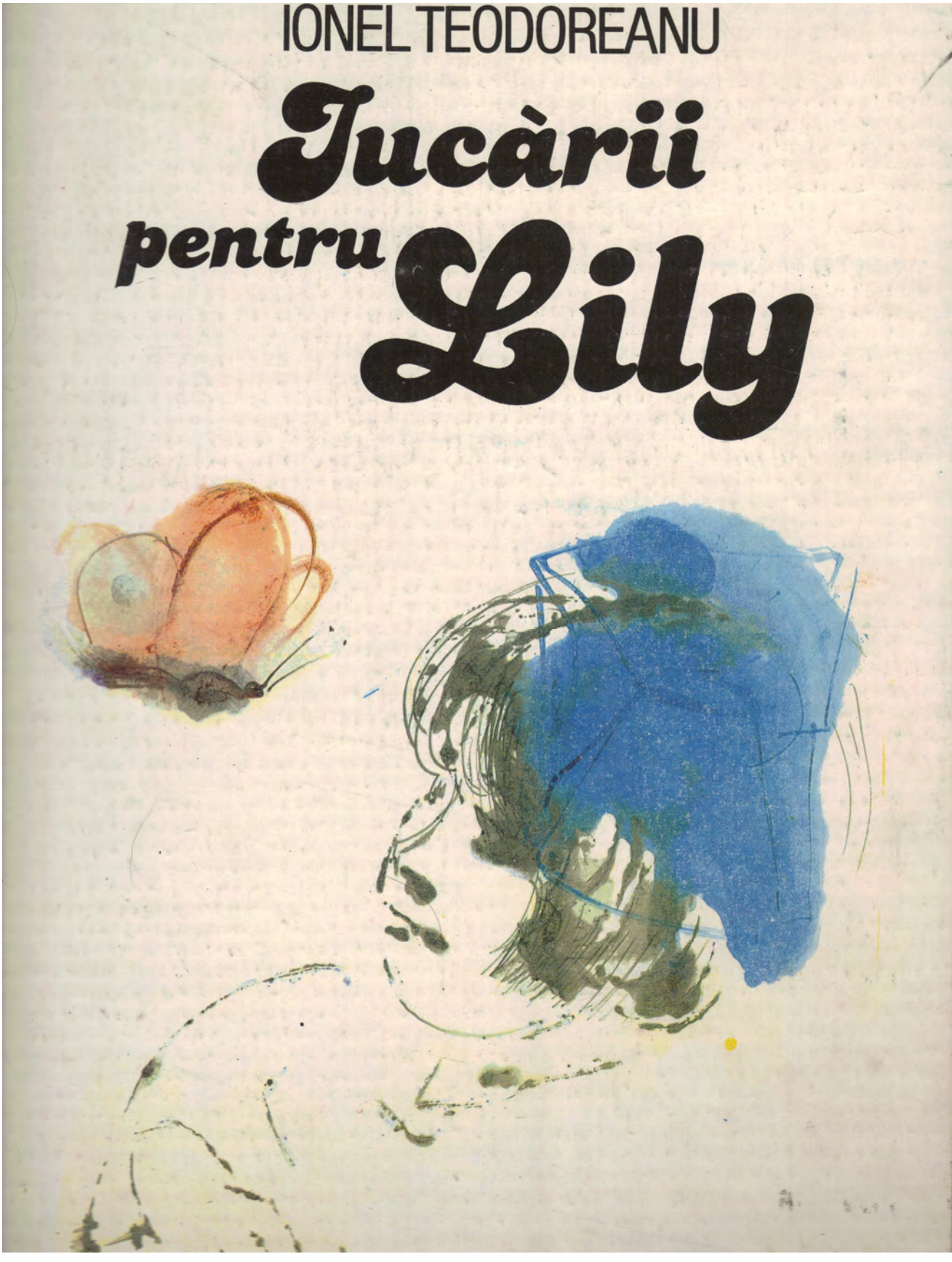

JUCĂRII PENTRU LILY
IONEL TEODOREANU

-poeme în proză-

volumul de față cuprinde o
selecție din paginile revistei
ieşene «Însemnări literare »
condusă de Mihail Sadoveanu
şi George Topîrceanu, sub girul
lui G. Ibrăileanu. Se pun astfel
în circulaţie poemele în proză
ale scriitorului Ionel Teodoreanu,
publicate în anul 1919 şi
cunoscute sub numele de
«Jucării pentru Lily». Textele poemelor
au fost selectate şi stabilite
de profesorul Petre Teodoru.

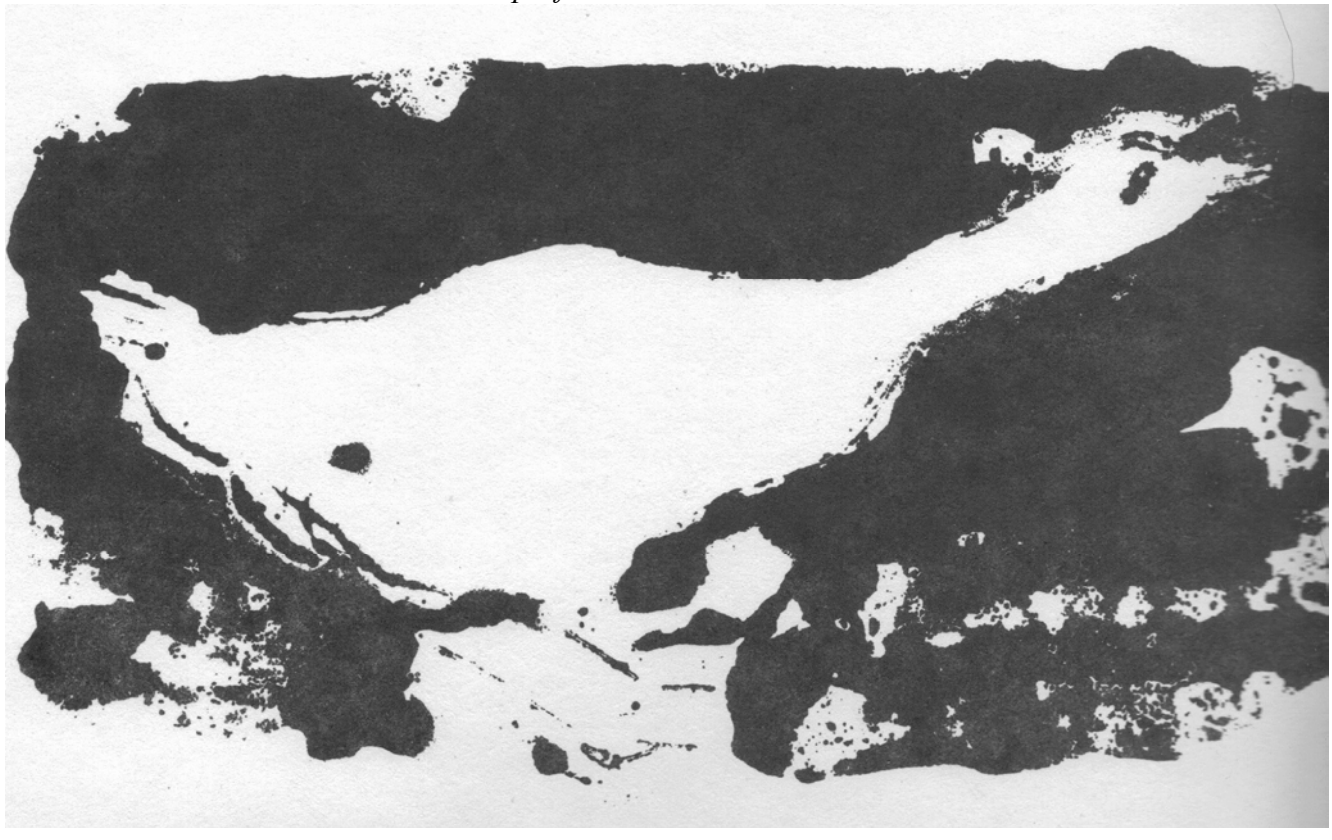

Jucàrii pentru Lily

— poeme în proză —

Cuprins

HULUBII 6
GÎNSACUL 7
CIORILE, TOAMNA 7
CUCOŞUL 8
VRĂBIILE 8
CLOŞCA 8
CURCANUL 8
FURNICILE 9
ARICIUL 10
OMIDA 12
FLUTURI 12
ŢÎNŢARUL 12
CARADAŞCA 13
LICURICII 13
BROAŞTELE 14
BROASCA RÎIOASĂ 15
COCOSTÎRCUL 16
RACUL 17
MELCUL 17
ŞARPELE 17
PIRAMIDA 17
ELEFANTUL 19
ARICIUL 20
GÎNSACUL 20
RĂŢUŞTELE 20
GĂINA 21
GÎŞTELE 22
CUCOŞUL 23
CURCANUL 24
CURCILE 25
O TOAMNĂ 26
LEGENDA LEBEDELOR 38

HULUBII

În aceeaşi clipă, gîndul meu şi gheara
mîţei s-au întins asupra acestui boţ proaspăt
de brînză de vacă.
Dar cum boţul avea aripi, a zburat şi
aşa se face că mîţa a rămas plouată şi gîndul
meu cu o imagină.
A adormit pe acoperiş, plin şi alb.
Găina îl tot priveşte şi se miră: «Oooo...
Oooo!»
Poate că vrea să clocească acest ou
minunat!

Cioara privind hulubii albi, îi insultă
graseind: - Ciori decolorate»!
Hulubii nu-i răspund, dar o huiduie
pe-nfundate.

*

Zboară toţi hulubii, deodată,
încununîndu-mi privirile cu aureole. Ştiu ei
poate, că în clipa aceasta prin ochii mei
privesc ochii tăi.

GÎNSACUL

Fîssss... fîssss...
Te-ai dezumflat?

CIORILE, TOAMNA

Cîmpia e acoperită cu o risipă, uriaşă,
de boabe de cafea, arse de prăjite ce-s.
Pe alocurea, copacii rîşnesc croncănit.

*

S-a înnoptat. Pe o creangă de castan,
despuiată, zăresc o cioară în dreptul
lunii. Pare un as de pică, aureolat de un
as de lumină.
Vîntul desprinde o frunză, ca un as
de aur.

*

Peniţa uriaşă a plopului a împroşcat

pagina albă a cîmpiei cu stropi
de cerneală.

CUCOŞUL

Cucuriguu!... Cu... cucuriguuu!
Şi într-adevăr se luminează.
Iar cucoşul priveşte trufaş pămîntul
pe care l-a «călcat», gîndind, poate,
că fără de el pămîntul n-ar fi ouat oul
nebulos al luminii, cu gălbenuş de soare.

VRĂBIILE

O fi destupat primăvara mărul înflorit,
ca pe o sticlă de şampanie, căci vrabia
a sărit ca un dop, şi crengile sînt
înspumate de flori!

*

De pe jăratecul rotund al cireşelor
sare, sfîrîind, o castană coaptă, acoperită
de cenuşă şi cade... şi zboară!
De! Am mîncat-o cu ochii.

*

A trecut o căruţă bodogănind.
Pe mine m-a stropit cu glod şi văzduhul
cu vrăbii: au şi căruţele privilegiaţii lor!

*

Tot privindu-le joaca neastîmpărată,
îmi par păsări şcolăriţe în
recreaţie!

CLOŞCA

Mă-ndrept spre ea. Se vede că paşii
mei o tulbură, căci se ridică deodată
zburlită; şi puişorii aurii, de sub ea,
se rostogolesc drăgălaşi ca o grămadă de
caise pufoase din coşul răsturnat.

CURCANUL

Sătul de a fi curcan, el vrea să fie
o floare. Din două pufnituri a şi-nflorit,

încordîndu-şi capul ca un semn de întrebare,
congestionat.
Acum stă în mijlocul ogrăzii, pe o
singură tulpină vînjoasă, aşteptînd fluturi,
albine... sau, poate, o mînă albă
care să-l culeagă. Cum însă nu vine nimeni,
uriaşa floare se bîlbîie ridiculă.
Sătul de a fi floare, se face din
nou curcan; şi în mijlocul curcilor care,
mai practice, ciugulesc — stă îmbufnat şi
nedumerit. Iar nasul îi atîrnă ca un semn
de exclamare decolorat.

*

A stat atîta timp în arşiţa soarelui,
încît dă în foc ca o oală cu lapte!

FURNICILE

Covîrşit de imagini, mă opresc din
scris, păstrînd creionul în mînă.
Cînd îmi îndrept ochii spre iarbă,
ce văd: o sumedenie de litere, căzute —
pesemne — din creionul prea plin!
Zadarnic vreau să le desluşesc;
sunt aşa de mărunte, încît îmi joacă pe
dinaintea ochilor!

*

Pentru ce floare s-o fi pregătind
această minusculă blană de astrahan... ?

*

Mă uit cu poftă la muşuroiul lor
lucitor: ce mai tartină cu icre negre
aş face, dacă imagina mea le-ar preface
în icre adevărate!

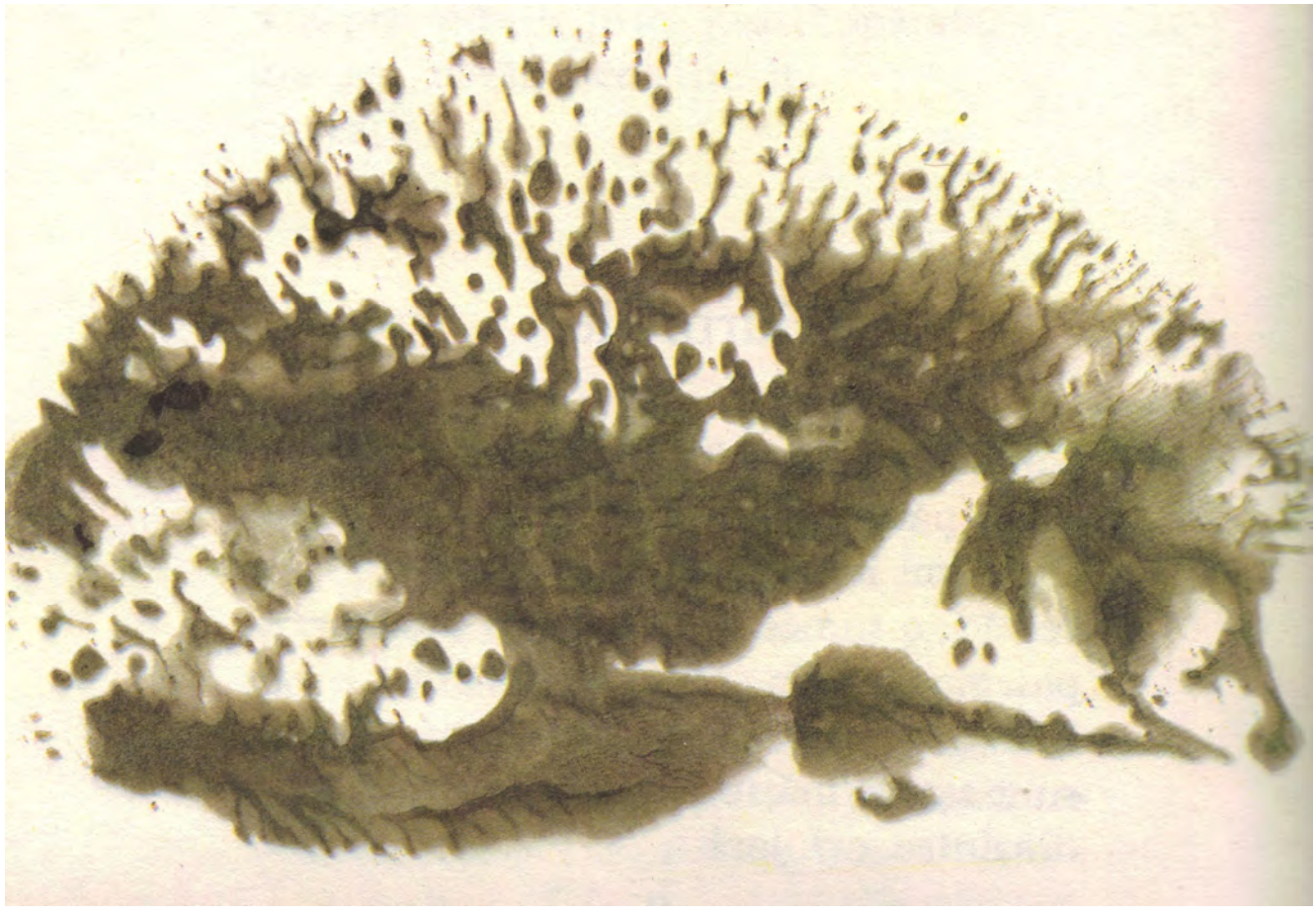

ARICIUL

Pe şoseaua prăfuită pare un uriaş
scai, turist!

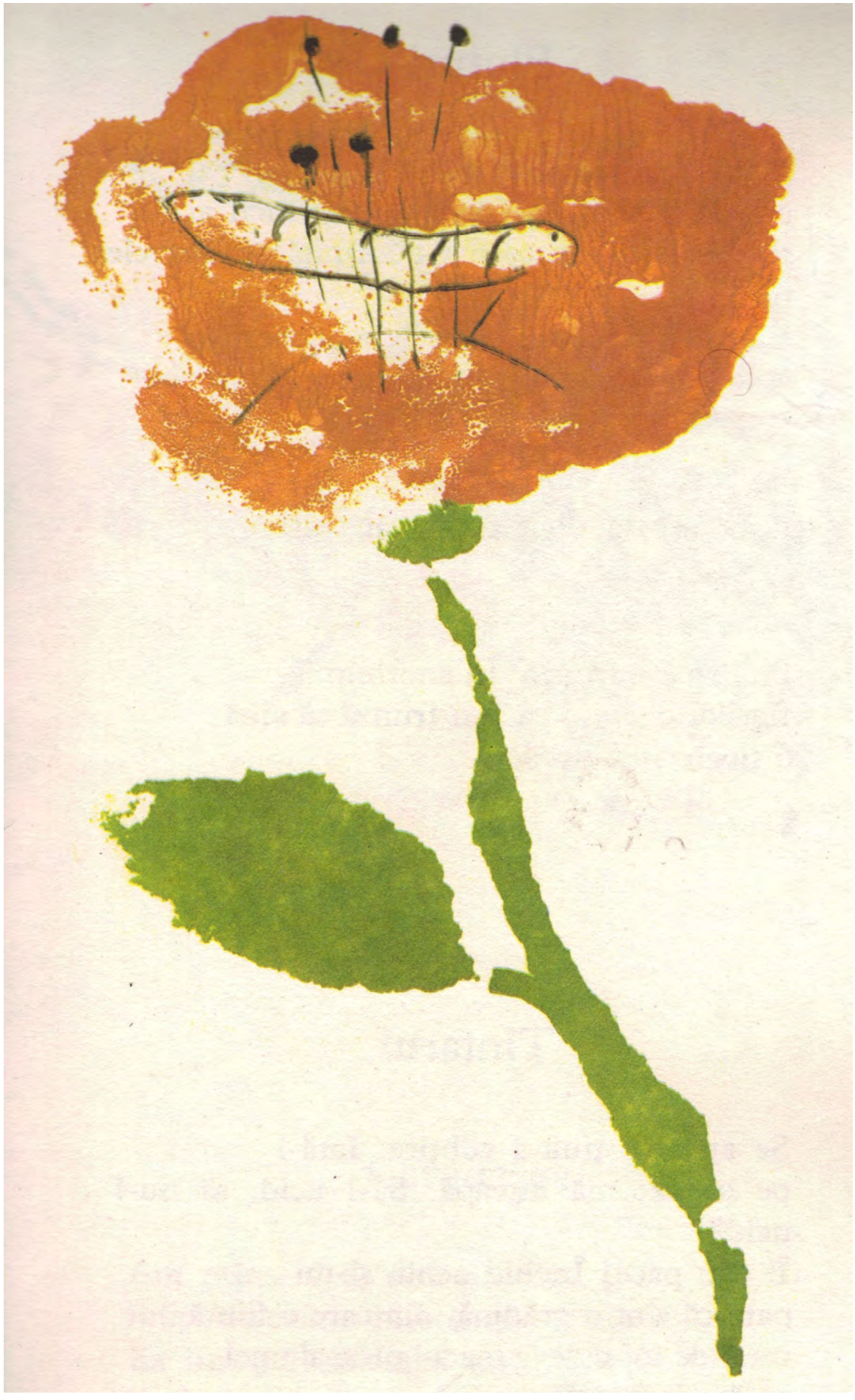

OMIDA

Numai în scrumelniţa unei flori poţi
găsi scrumul întreg al unei ţigări.

FLUTURI

Unui trandafir, i-au căzut petalele,
aşa de potolit, aşa de drăgălaş, încît ai
fi crezut că mireasma adormită se dezvelea
prin somn.
Fluturul,care veghea însă, a acoperit-o
la loc cu şalul subţire al aripilor.
*
Pe o garoafă, două petale fac sluj!
*
Iată-l pe o frunză. în anotimpul
florilor e firesc ca şi o frunză să aibă
o floare la butonieră.

ŢÎNŢARUL

Se apropie ţiuind subţire. Iată-l
pe obraz; mă înţeapă. Să-l ucid, să nu-l
ucid?
Îi dau pace! închid ochii, şi-mi
pare că sînt o grădină, din care o fiinţă
mică de tot culege macul pitic al unei
picături de sînge.
Şi mă gîndesc: ce-ar fi dacă blajinul
pămînt n-ar face la fel cînd îi culegem
florile? Ce-ar fi dacă în loc să ne
îngăduie, ne-ar da cu munţii în cap ?

CARADAŞCA

Dlui. Davidescu

Am prins-o! O pun pe caiet şi-i
întind creionul prietenos.
Ea îmi priveşte mai întîi, sever,
rîndurile scrise, apoi îmi strînge creionul
în ghilimeţele ei ascuţite.
Mica mea prietenă, nu mă supăr;
eşti singurul meu critic de la care primesc
ghilimeţe, pentru creionul meu.

LICURICII

S-a întunecat de-a binele. Firele de
iarbă au aprins lanterne mici, şi forfotesc
foşnind, în căutarea şiragului picăturilor
de rouă, risipit în cîmpie.

BROAŞTELE

Ca să asculte privighetorile, vîntul
a îngenuncheat în iarbă; din ochii
lui umezi cade rouă, de înduioşare.
Miresmele s-au înălţat în vîrful
florilor.
Aripile fluturilor s-au împreunat
ca mîinile pentru rugă.
S-au deschis, parcă, mai multe
stele pe cer.
Broaştele însă nu pot asculta, în
tăcere: cunosc melodia şi o fredonează
orăcăind!

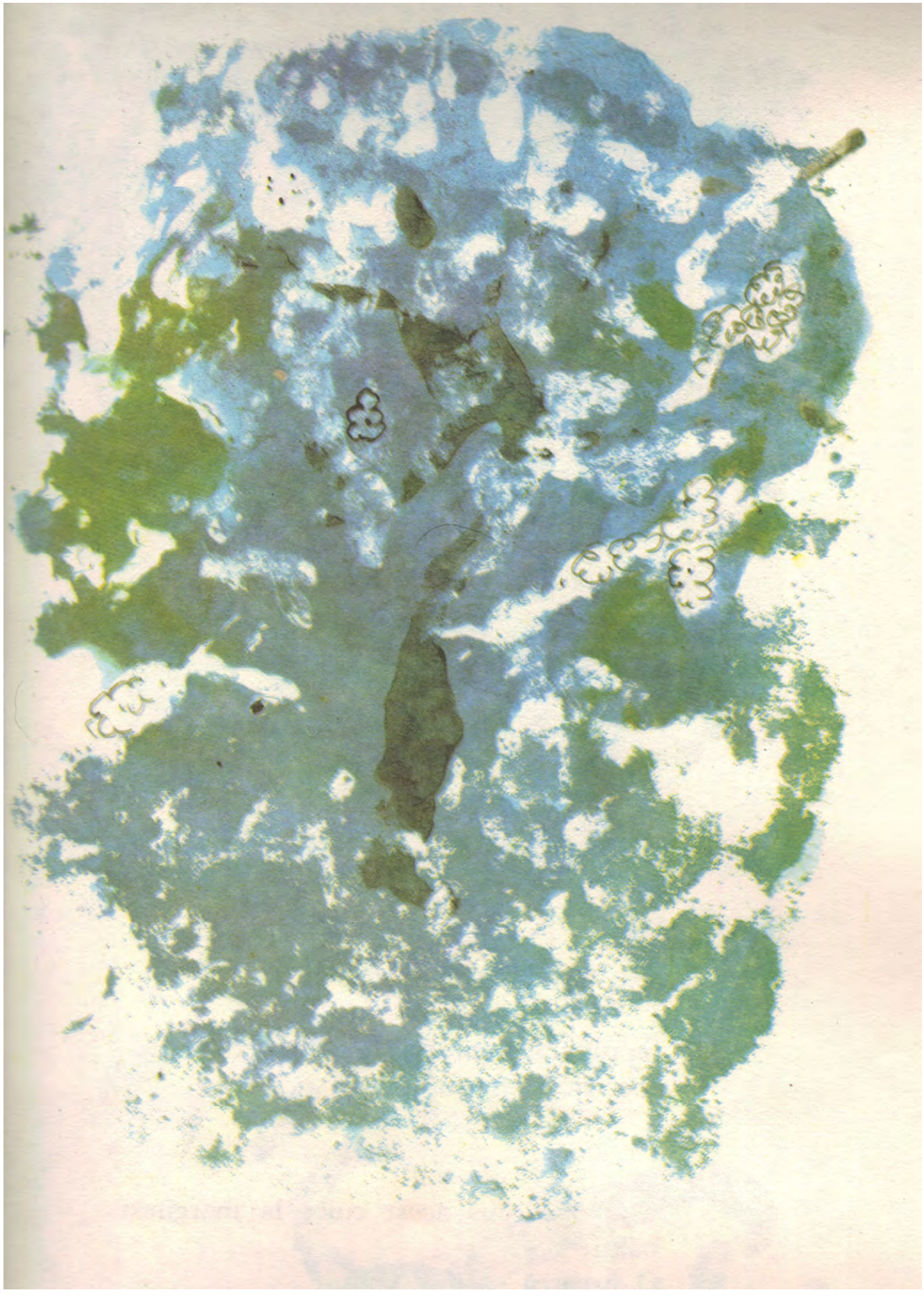

BROASCA RÎIOASĂ

S-a oprit sub mărul înflorit. Pare
un zbîrciog umflat, tăvălit prin glod.
O floare de măr, scuturîndu-se,
cade pe ea.
Broasca ironică:
«Sînt foarte măgulită: pentru întîia
oară, un fluture mă ia drept floare».

COCOSTÎRCUL

Se plimbă atent, pe cîmpia înverzită;
descifrează primăvara!
*
Cine-o fi pus acest cuier la marginea
bălţii?

O broască scoţînd capul:
«N-avem nevoie!»

RACUL

Arătînd fulgilor, amenințător,
păreche de foarfeci: «Să nu intraţi la
mine-acasă, că vă fac ferfeniţe».
Fulgii intră şi se fac apă!

MELCUL

La picioarele unui copac, pare statuia
înghețată a semnului de întrebare!
Fulgii se îndărătnicesc să-i cadă
pe cap. Din lăuntru, şopteşte: «Analfabeţilor,
punctul se pune dedesupt!»

ŞARPELE

Se-ntinde ca o dîră groasă de cerneală
vărsată dintr-o călimară.
Şi ochii mei îi sug imagina, ca o
sugătoare!

PIRAMIDA

Motto: —5°

Pe faldurile smolite ale glodului,
stă tolănit un porc. Scurmă atît de migălos,
cu atîta băgare de seamă, încît —

fără să vrei — îţi deşteaptă imaginea
unui savant miop, desluşind în genunchi
slovele unui pergament străvechiu.
Pe spinarea porcului s-a lăsat o
cioară, avînd înfăţişarea unei mănuşi
negre. Cu o hărnicie cumpătată, cioara
zeţuieşte purici. Pe o cioară licăreşte un
fulg de omăt.
Cugetările de jos în sus:
Glodul: «Floare călcată în picioare,
am şi eu albina mea».
Porcul: «Chiar cioclul se face slujitorul
vieţii mele înfloritoare».
Cioara: «Dovedesc iernii, negru pe
alb, originalitatea mea».
Cugetările de sus în jos:
Fulgul: «Sînt noiţa penelor tale.
Acuşi gerul se va cuibări în tine, şi
omătul îţi va albi penele, înnoindu-le».
Cioara: «Porcule! De pe acum porţi
doliu după tine».
Porcul: «Mi-e simpatic glodul,
fiindcă e mai murdar decît mine».

ELEFANTUL

îl privesc ţinîndu-mi suflarea şi
tremur, de teamă ca uşoara adiere de

vînt să nu spulbere formidabilul scrum.

ARICIUL

«Din văzduh, cumplita iarnă
cerne norii de zăpadă».
V. Alecsandri

De-atîta vreme îşi poartă peria aspră
pe toate drumurile, prin toate colburile,
păstrînd-o curată.
Şi iată că, din cer, a căpătat
mătreaţă!

GÎNSACUL

S-a năpustit din mijlocul gîştelor,
urmînd gestul arătător al gîtului, ca un
gînsac. Dar s-a oprit lîngă o coajă de
bostan, cu aripile desfăcute, cu gîtul
trîmbiţat spre ceruri, inspirat solemn,
sfînt, ca un arhanghel... şi a fîsîit.
Iar nevăzuta rachetă a fîsîitului
său — aruncată pînă-n nouri — lovindu-se
de bolţi, s-a prăbuşit, prefăcută în
tumult spornic de «confetti» argintii.
Cel puţin aşa credeau gîştele, căci
au aplaudat şi au proclamat asurzitor,
minunea.

RĂŢUŞTELE

Dintr-un capăt al ogrăzii pînă în
celălalt, trec grăbite cu aripile desfăcute,
clătinîndu-şi trupurile: «Noi sîntem
balanţe delicate. Un fulg pe-o aripă
doi pe cealaltă, şi echlibrul e clintit... »
Şi se pierd în fundul ogrăzii, păstrînd
în ele taina unui fulg.

GĂINA

Biata găină! Te văd atît de împovărată
sub ninsoare, de parcă ai vedea
în risipa ei albă, amenințarea pilafului
care va fi cel mai din urmă vestmînt cald,
al cărnii tale înfiorate.

GÎŞTELE

Din cînd în cînd, cîte una se socoate
datoare să fîsîie ca un ţoi, pentru
a înteţi scînteile ninsorii în cuptorul
cerului.

CUCOŞUL

I

Privind nedumerit nourii vineţii
din care cad fulgi albi: «Pe acestea nu
le-am călcat, şi totuşi se ouă!?»

II

E clipa cerească a răsăritului.
îndeobşte razele soarelui răsărit par ecoul
despletit în lumini — al trîmbiţei
întrebătoare a cucoşului.
Cucuriguuu... Cucuriguuu...

(Sub nouri soarele răsare cărunt
şi chel, ca un bulgăr de omăt turtit.)
Cucoşul uluit:
Am cîntat soarele, şi a răsărit
luna. Jos Cortina!
Norii lasă cortina ciuruită a ninsorii,
ca toate păsările să rîdă de bietul
cucoş nins şi plouat.

CURCANUL

înciudat de şuerul vîntului, gerul
s-a înroşit în amurg, şi-i gata-gata să-şi
umfle norii în ninsori.
Curcanul împărtăşeşte furia gerului:
mărgelele lui iau culoarea amurgului...
Pufneşte...şi se...Cum
stă aşa, pare miniatura ninsorii, care
a şi început să cadă bogată, zburlind
văzduhul de fulgi. Şi curcanul, a cărui

furie tresare în toţi fulgii, vede în
ninsoare apoteoza penelor lui.

CURCILE

Cu capetele ascunse sub aripi,
par capete de marmoră desfigurate,
căzute de pe soclu, în omăt.
Tocmai curcile să deştepte această
imagină!

O TOAMNĂ

Din viaţa decorurilor

I

Sînt cele de pe urmă zile de vară,
hotărîtoare de viaţă, covîrşitoare de
belşug.
Cerul e o neţărmurită scoică albastră
în care se zbate zvonul unui ocean ciripitor.
Văzduhul e un fagure încins, din
care se revarsă mierea soarelui în valuri
calde cu sclipiri bălaie.
Iar dedesubt pămîntul pîrguit rîde...
Rîde pămîntul — în zumzetele gîdilătoare
ale albinelor, în clinchetele moi ale apelor,
în foşnetele pline ale frunzişurilor,
în hohotirea despletită a vîntului —
cercînd să uite de lacrima care se-nfiripă
din chiar deplinătatea bucuriei lui,
şi care curînd-curînd va picura nesimţită,
înnourîndu-i cerul, învineţindu-i văzduhul
lăsîndu-i doar vremelnicul surîs
al frunzelor căzătoare.

*

Răsăritul s-a desluşit deasupra
dealurilor, purtînd o poală plină de lumini
aurii, prinsă de cer; şi soarele care
răsare încet pare capul aureolat
al Toamnei, înălţat cercetător deasupra
pămîntul pe care va semăna, cu gesturi
largi de vînt, sămînţa veştedă a frunzelor.

*

Privind paloarea de frunză veştedă,
domol căzătoare, a soarelui, am închis
ochii şi i-am ascultat apusul. Şi nu
era o părere că am auzit, în căderea lui,
foşnet de frunze moarte, căci pădurea
care-l privea a oftat adînc, şi a lăcrimat
căderi de frunze.

*

Iată o frunză galbenă, prin frunzişul
încă verde. De departe, toamna surîde
trist în mica oglindă ovală întinsă de o
crenguţă, tremurător.

*

Toamna e o primăvară stranie a frunzelor verzi.
în lumina soarelui, frunzişul pădurii
nu e stîns, dimpotrivă, e aprins. Pe crengi
nu se vestesc frunze, ci înfloresc lumini.
Copacii sînt pajii soarelui. Cînd

apune, ei îi poartă pe crengi trena de
lumini crepusculare şi, cu un foşnet grav,
pădurea pare că urmează evlavioasă soarele
care coboară orbitor treptele haotice ale
întunericului.

*

Iarba e încă verde, dar frunzele au îngălbenit.
O frunză căzînd de pe creangă
rămîne întinsă pe iarbă, şi-mi pare că
toamna îşi lipeşte de vară, obrazul ei
suferind.

*

Croncănitul ciorilor pare gemăt de
crăci uscate, frînte batjocoritor deasupra
copacilor gîtuiţi de toamnă.

*

Fructele au fost culese, dar frunzele
sînt atît de viu colorate, de gîndeşti
că fructele s-au dezbrăcat, agăţîndu-şi
veşmintele împurpurate, de cuierele
crengilor.

*

Via a vărsat atîtea lacrimi, încît
Ploeoapele frunzelor sînt roşii de plîns.

*

La drept vorbind, toamna frunzele nu
cad; schimbă numai etajul după ce au
schimbat haina.
Frunzele plopului se scoboară de la
mansardă. Iarna le mută pe toate la subsol

*

Gutuiul s-a scuturat. N-a mai rămas
în el decît o singură frunză. Pare inima
de aur a luminii, care se stinge, bătînd
tot mai rar, tot mai rar.

II

În livadă, Spărietoarea de păsări
a rămas cu braţele întinse: Iat-o
sperietoare de frunze!

*

Sperietoarea are suflet mai bun,
mai omenos, decît oamenii.
Cu gestul acestei comice răstigniri,
ea spune: «Lăsaţi păsările să vie
la mine».
De aceea în fiecare zi, îi umplu
buzunarele — pe furiş — cu miez de pîine
şi cu mălai.
Desigur că, la iarnă, sperietoarea
va fi cuib de vrăbii.

*

Flăcările frunzelor cresc în flăcările
soarelui, pînă-n cer.
În faţa pădurii un măr a înflorit.
În alba lui nevinovăţie el pare un copil,
fugit în cămaşă de noapte, din acest
uriaş foc.

*

M-am aşezat sub un castan, cu
caietul pe genunchi: citesc.
O frunză se scoboară tiptil şi-mi
rămîne pe umăr, atentă. Poate că citim
împreună!

*

Voind să desprind o frunză, m-am
întîlnit — mînă în mînă — cu vîntul, care
voia să facă la fel.
O clipă, mi-a tresărit în mînă —
prins.
Dar pe dată s-a smucit, smulgîndu-mi
frunza, şi a fugit hohotindu-mi în
obraz.

*

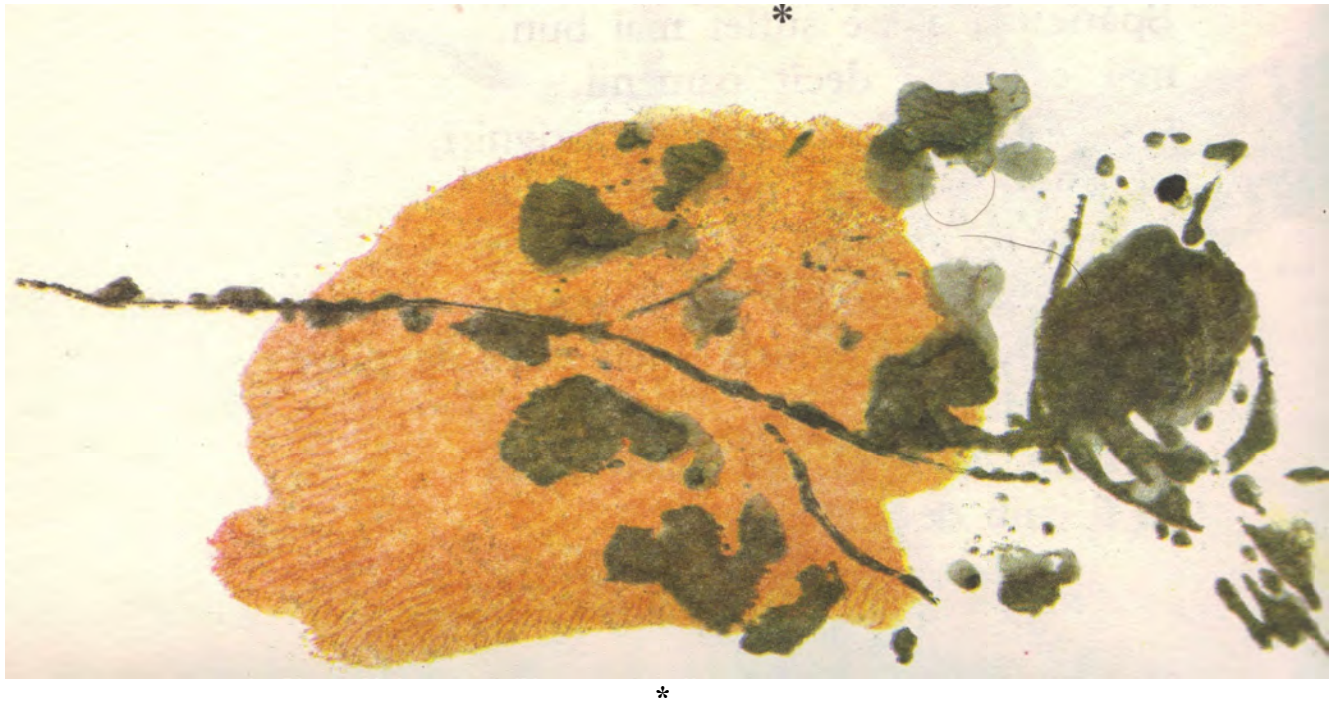

*

O vrabie s-a lăsat pe o creangă
covîrşită de frunze.
Cuviincioase, ele s-au scuturat:
îi făceau loc!

*

Frunzele plopului, adunate la piciorul
lui, pasc iarbă.
Cum stă aşa îngîndurat, cercetînd
zarea, plopul pare păstorul frunzelor lui.

*

Ploaia a început să cadă aşa de
uşor, de parcă se teme să calce pe

frunzele încinse.
*
Cu măruntele darabane ale broaştelor,
toamna vesteşte că albastrul cerului oglindit
în lac e de vînzare.
Nori posaci, urmînd chemarea răsunătoare,
s-au învălmăşit pe cer, trăgînd
spre ei seninul valurilor.
Astfel a fost despuiat lacul de cea
mai frumoasă podoabă.
*
Vîntul colbăit aleargă pe drumul
care duce spre sat.
Cînd şi cînd, se opreşte în faţa unui
copac, se ridică spre crengi, şi paşte
frunze.
*
Priveam, astă vară, cu bucurie, stelele
căzătoare semănîndu-şi arcul luminos.
Visul meu vedea, în minutele lor aurii,
boabe de rouă, semănate prin văzduh cît să
rodească răcoarea fragedă a zorilor.
Acum privesc abătut căderile stelelor,
căci visul meu vede în ele îndemnuri
poruncitoare frunzelor, să cadă.
*

Cresc fumurile albăstrii de pe acoperise,
şi se pierd în albastrul văzduhului
— spre cer.
E atîta seninătate în înserare, încît
îmi pare că meduza albastră care acoperea

cerul se pogoară încet spre pămînt,
ca spre fundul unei ape adormite.
*
Pe cîmpia cosită, răsare soarele.
Dar holdele, culcate de coasele oamenilor,
umplu glorios cerul, culese de soare în
razele lui.
Şi căpiţele care se rotunjesc, cît
cuprind cu ochii, sînt lacrimi de recunoştinţă,
lacrimi scînteietoare, prelinse din
aurul cîmpiei spre holdele răsăritului.
*
Pămîntul soarbe razele soarelui,
împăienjenindu-i strălucirea; pămîntul soarbe
albastrul cerului, îndurîndu-l; pămîntul
soarbe ploile norilor,umflîndu-i; pămîntul
soarbe vînturile văzduhului, sleindu-l;
pămîntul soarbe frunzele copacilor,
împovărîndu-i; pămîntul soarbe sufletele noastre-
şi totuşi pămîntul se goleşte din ce în ce.
...Ascult cu teamă apropierea învăluitoare
a mîinilor haotice care cuprind, în
fiecare toamnă, ugerul de belşug al pămîntului,
şi-l mulg, şi-l mulg, lăsîndu-l vlăguit, lăsîndu-l
istovit.

Va veni, oare, ziua în care mii de suflete

puternice, unite intru străjuirea pămîntului,
vor smulge mîinilor hrăpăreţe
ciubărul plin de Viaţa pe care ne-o fură,
şi-l vor vărsa din nou pe pămînt, înviindu-l?
Abia atunci pămîntul nu va mai avea
nici Toamnă, nici morminte.

*

Cînd intru în pădure, îmi scot pălăria,
salutînd curtenitor copacii gătiţi.
La rîndul lor, ei îşi apleacă ramurile,
salutîndu-mă cu frunze.

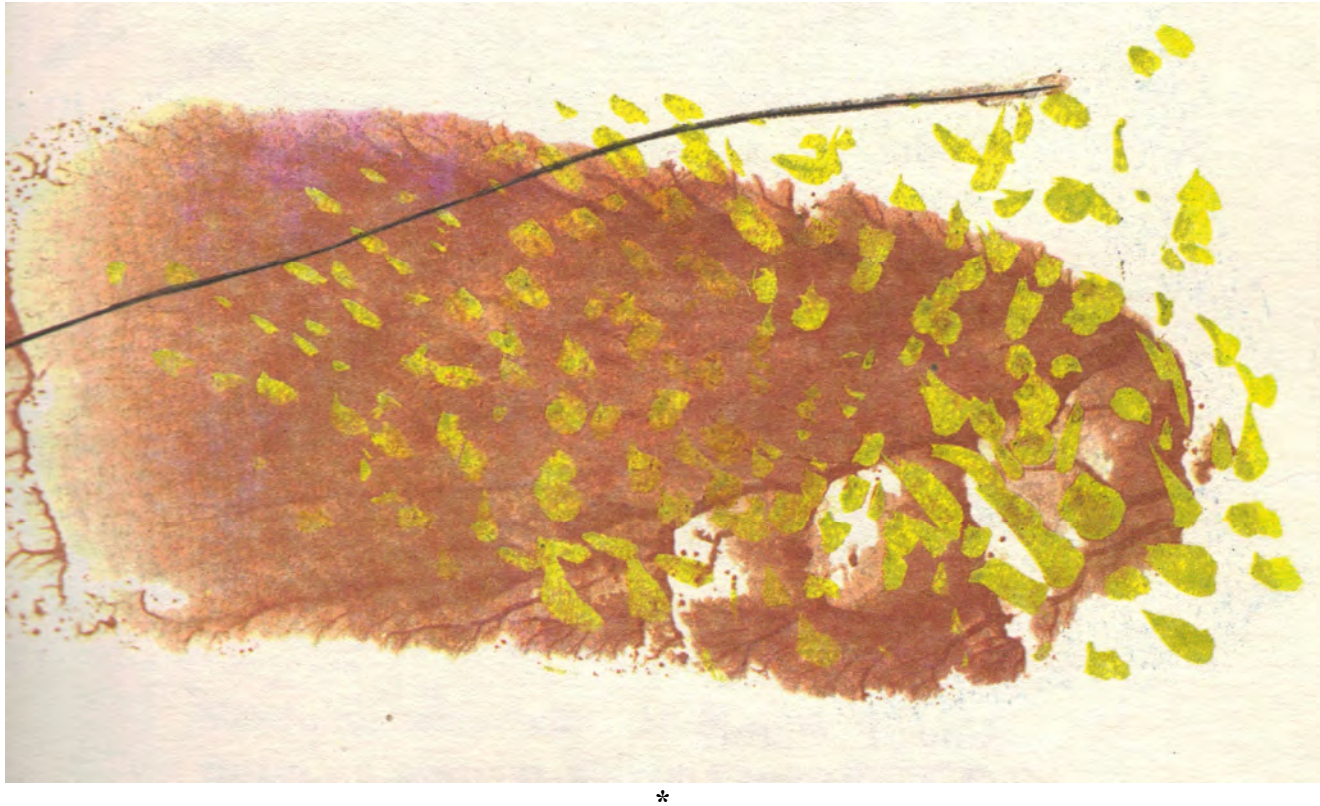

*

Scaldate-n toamnă, pădurile scînteietoare
de pe culmile dealurilor sînt
cascade de soare rostogolite din poala
cerului prea plin.

*

S-au îngălbenit frunzele şi au căzut
pe pămînt. Acum se îngălbeneşte lumina
— abia nervurată de ploaie — şi cade
în amurgul sur.
în zare... dintr-un nor vînăt,
răsare o clipă soarele roş, ca un muget
însîngerat al cerului părăsit de vară..
Şi vîntul îngrozit fuge, fugărit de
frunze.

*

Rodul viei a fost cules.
Acum aleargă vîntul la culesul
frunzelor.

*

Soarele a apus atît de repede, încît

părea, prin vîrtejurile de frunze, un vîrtej
de lumini, spulberate de vînt.

*

Unde-i vîntul?
O căsuţă mică îl arată cu un deget
sfios de fum!

*

Văzduhul scînteietor de lumină de
zmeură a soarelui abia apus se-nvineţeşte
uşor de umbre.
E o uriaşă cupă de must — spumegîndă

de nouri — închinată de pămînt, Toamnei.
*
Îndreptîndu-mă spre pădure, sînt
întîmpinat de frunze, care vin din pădure:
se duc la plimbare!
*
Crengile desfrunzite ale castanului
sînt înmugurite de vrăbii zgribulite, care
înfloresc în ciripit. Sînt cei din urmă
muguri, sînt cele din urmă flori.
O piatră aruncată în castan şi
crengile rămîn goale.
*

Cu gestul blînd și luminos al frunzelor
căzătoare, copacii binecuvintează
pămîntul care i-a rodit.
*

Vîntul, care a fost un vulcan de
frunze, se leagănă acum pe tulpina unui
trandafir scuturat, laolaltă cu un
fluture.

LEGENDA LEBEDELOR

...Pe atunci pămîntul era învăluit
de negură, ca de aripile unui liliac haotic.
Scorbura neagră a cerului se căsca

deasupra,.. Pămîntul era brăzdat de
zbircituri mohorîte; şi apele, oarbe, erau
atît de înfricoşate, încît se strîngeau
singure, în braţe, cu valuri tremurătoare.
Dar, de la o vreme, lumina înduioşată
de chinul lor se milostivi, întinzîndu-şi
mîna prin negură... spre ele.
O clipă, mîna se opri în slăvi: cunună
binecuvîntătoare pe creştetul cerului
albastru. Şi negura fulgerată se spulberă
în fulguiri de lilieci întunecaţi, cu ţiuiri
plîngătoare.

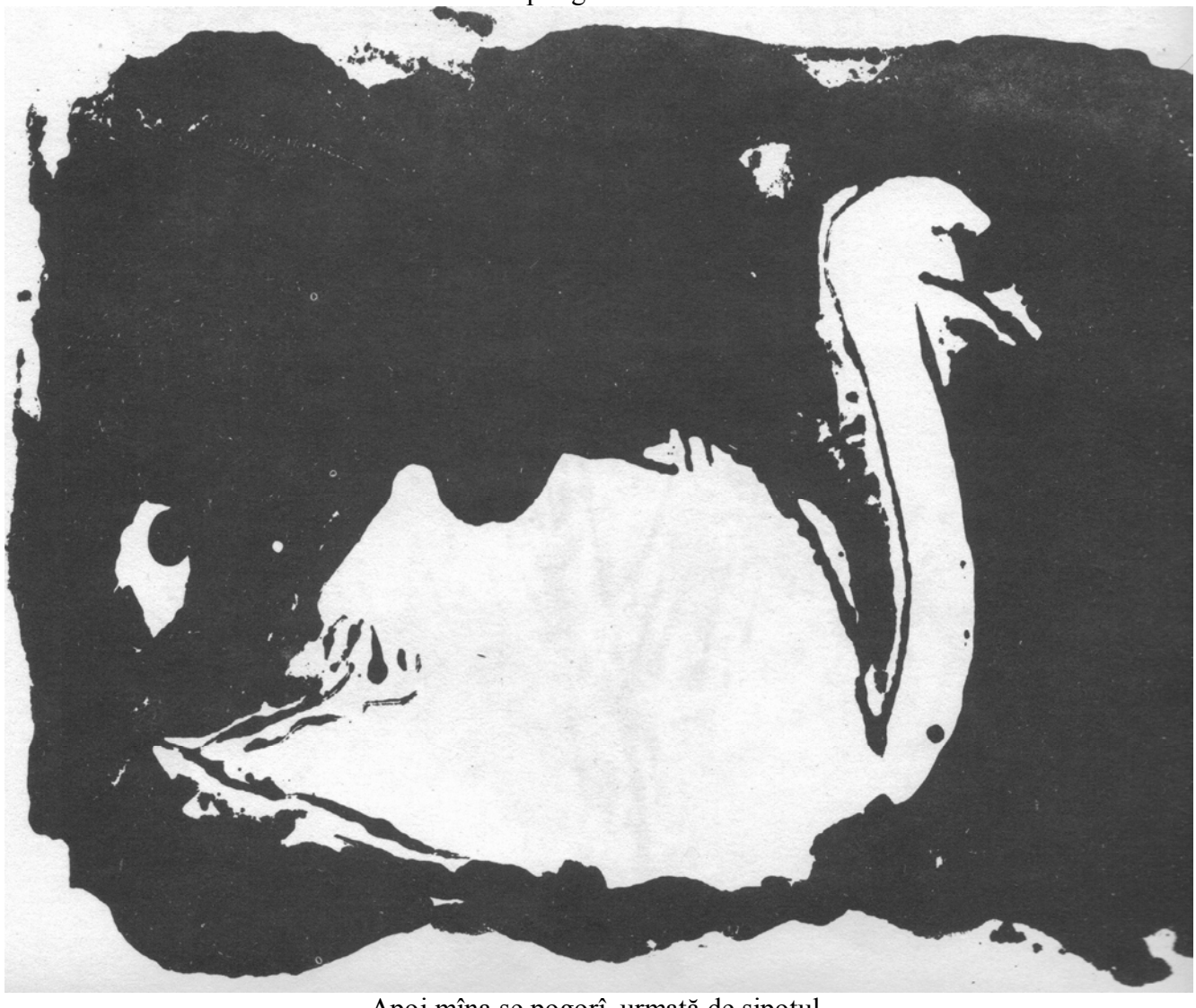

Apoi mîna se pogorî, urmată de şipotul
braţului alb, prin noaptea înălţată
deasupra pămîntului, ca o amforă, umplută
de lumina braţului pogorîtor.
Din pămînt, înfloreau privirile crinilor,
albe de lumină, încremenite asupra
ei, sorbind-o ca pe o mireasmă.
Oprită, o clipă, pe luciul apelor,
mîna luminii alinta tot cuprinsul lor;
lăsînd în urmă-i surîsuri de nuferi pe-nvăluiri
brumate cu licăriri de-argint.
Atîta îndrăgiră ele alintarea, încît,

cu o pornire nebună, valurile se încordară
în talazuri înspumate, cuprinzînd
cu toatele braţul alintător.
Braţul se frînse, de la umăr, şi
căzu... surîs mîhnit prin noaptea care era
o salcie plîngătoare de raze albe...
Pe cer rămase braţul ciung al luminii:
Luna.

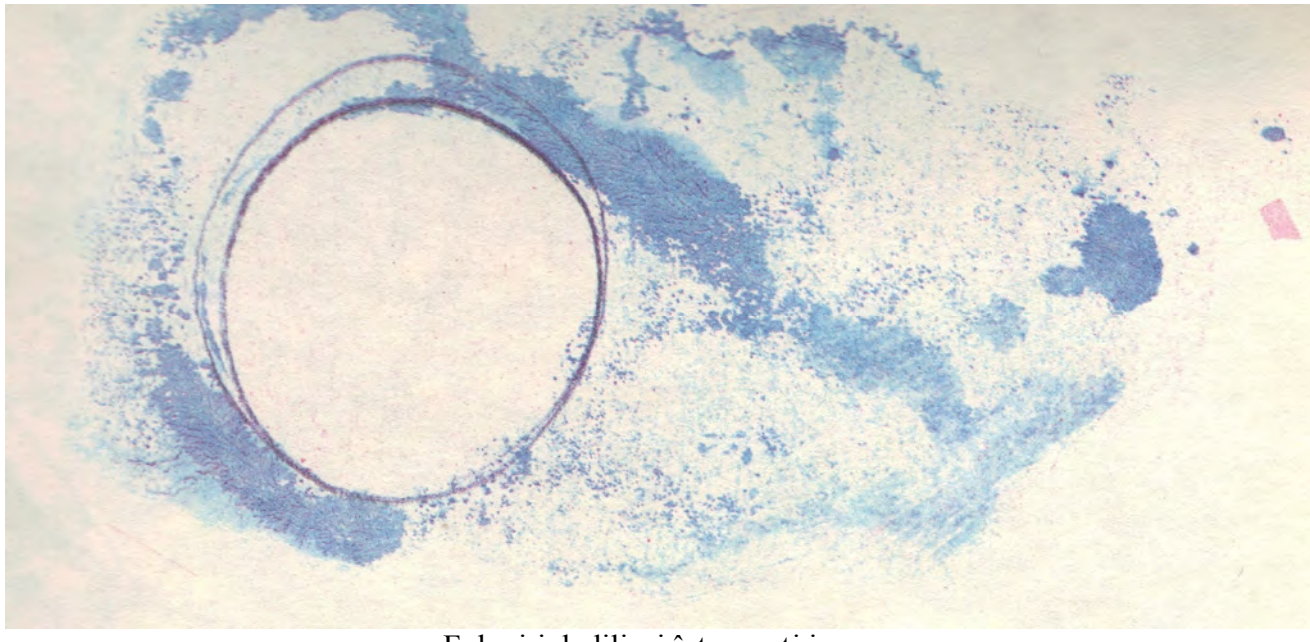

Fulguiri de lilieci întunecaţi jucau
prin noapte... Stele cădeau pe cer...
din crinii abătuţi cădeau lacrimi de aur...
Albastrul nopţii se ofilea...

.....

Bucălarea valurilor înspumate,
înveşmîntată în bucălarea luminoasă a braţului
frînt de ele, se prefăcu în lebede.

*

Alunecînd pe ape, ele urmează
blînda alintare a braţului din care s-au
desprins. Dar albul mlădios al gîturilor
se încovoaie, împovărat de plîns de raze,
asupra apelor pe care le alină.

.....

Priviți clarul de lună: e dorul
alb al lebedelor de braţul din care s-au
desprins.
Priviţi clarul de lună: e mîhnirea
luminoasă a braţului ciung, înlăcrimată
asupra dorului zadarnic.
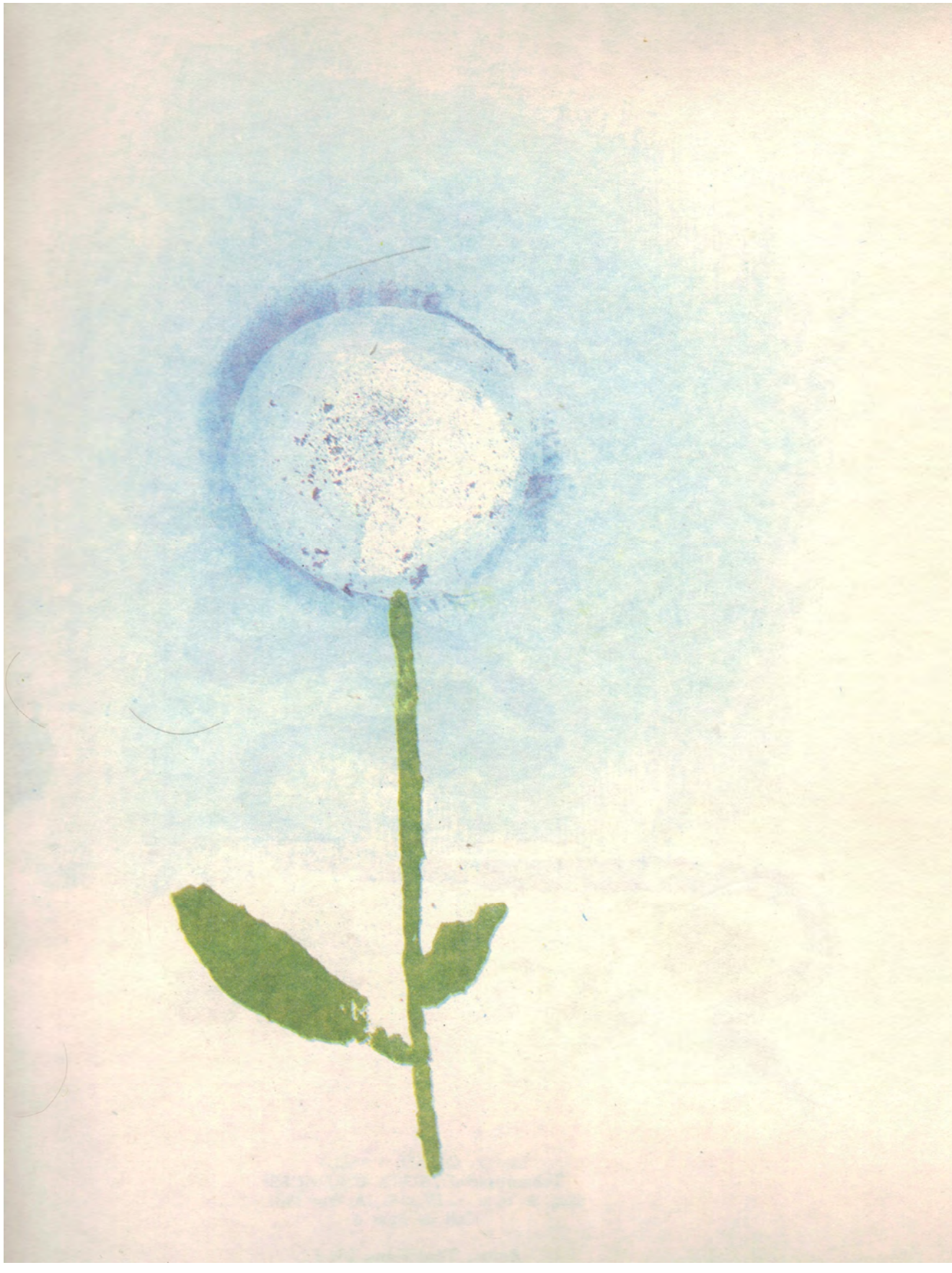
Şi noaptea toată e doina mută a unui
dor neîmplinit, a unei mîhniri nealintate.